

W refleksji nad sensem cierpienia, niech pomoże nam rozważenie modlitwy znalezionej na ołtarzu Niepokalanego Poczęcia NMP w krakowskiej bazylice franciszkanów, cytowanej przez św. Maksymiliana jako wyraz serdecznej miłości ku Maryi. Powierzmy w tych słowach Bogu przez ręce Niepokalanej wszystkie chwile naszego życia – te radosne i te trudne:

Kocham Cię, kocham Niepokalana,
Co dzień do Ciebie modlitwy wnoszę:
Wszakżeś Ty Matka ma ukochana,
Droższa nad wszelkie ziemskie rozkosze.

Ty wiesz, jak bardzo tęsknię do Ciebie,
Wiesz jak serdecznie Ciebie miłuję -
Kiedyż się z Tobą połączę w niebie,
I Twoją, Matko, dłoń ucałuję?

A chociaż tęsknię, a chociaż pragnę,
Jednak cierpliwie czekać tu muszę,
Aż Pan wyznaczy zgonu godzinę
I wyrwie z ciała stęsknioną duszę.

A póki jeszcze żyć mam na świecie,
O Matko moja, bardzo Cię proszę:
Niechże przez krótkie doczesne życie
Wszystko spokojnie dla Ciebie znoszę.

Wszystkie krzyżyki, upokorzenia
Pomóż mi znieść, Matko kochana,
Bym mogła kiedyś za te cierpienia
Wielbić Cię w niebie - Niepokalana!"

Modlitwa na zakończenie:

Tajemnica różańca: Ukrzyżowanie Pana Jezusa.

MATERIAŁY FORMACYJNE

DLA WSPÓLNOT RYCERSTWA NIEPOKALANEJ

LUTY 2016

OJCIEC MAKSYMILIAN KOLBE MĘCZENNIK MIŁOŚCI I ZNAK BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

Intencja modlitewna na luty:

Aby cierpiących na duszy i na ciele umacniała pewność miłosiernej Miłości Boga.

Pismo Święte:

Ga 6, 14

Co do mnie, nie daj Boże, bym się miał chlubić z czego innego, jak tylko z krzyża Pana naszego Jezusa Chrystusa, dzięki któremu świat stał się ukrzyżowany dla mnie, a ja dla świata.

2 Kor 12, 5. 8-10

Z tego więc będę się chlubił, a z siebie samego nie będę się chlubił, chyba że z moich słabości. Dlatego trzykrotnie prosiłem Pana, aby odszedł ode mnie, lecz Pan mi powiedział: «Wystarczy ci mojej łaski. Moc bowiem w słabości się doskonali». Najchętniej więc będę się chlubił z moich słabości, aby zamieszkała we mnie moc Chrystusa. Dlatego mam upodobanie w moich słabościach, w obelgach, w niedostatkach, w prześladowaniach, w uciskach z powodu Chrystusa. Albowiem ilekroć niedomagam, tylekroć jestem mocny.

Teksty pomocnicze:

Fragment notatek o. Maksymiliana Kolbego Rekolekcje doroczne i przed diakonatem 847, Pisma, cz. II, s. 29.

Umiłuj krzyże. Krzyż jest źródłem prawdziwego szczęścia.

Fragment listu o. Maksymiliana Kolbego do o. Konstantego Onoszki 380, Pisma, cz. I, s. 556.

Proszę się nie trapić, gdy przyjdą przeciwności, ale oddać wszystko Niepokalanej bez granic, zrobić spokojnie co można i ufać, bezgranicznie Jej zaufać. Wiem, że nie zabraknie ni przeciwności, ni krzyżów może nawet cięższych, ale Ona wszystko może. Piszę to nawet z własnego dotychczasowego doświadczenia. Krzyże przeszkolą tylko, zasług dodadzą, zmiażdżą, ale i wyniosą duchowo zarazem i nauczą nie ufać swym zawodnym siłom, ale tylko Niepokalanej: więc Pan Bóg z miłosierdzia swego je zsyła.

Fragment listu o. Maksymiliana Kolbego do br. Salezego Mikołajczyka 541, Pisma, cz. I, s. 761.

Wszędzie potrzeba krzyżów, bo i Niepokalana szła przez krzyże po tym świecie i sam Pan Jezus nie inną obrał drogę. Co do własnych słabości, to te bynajmniej nie powinny nas zniechęcać, ale owszem im nędzniejsze narzędzie, tym bardziej zdadne do okazania dobroci i potęgi Niepokalanej. Święty Paweł nie waha się nawet mówić, że się szczyci ze swych słabości, aby w nim okazała się moc Chrystusowa (por. 2 Kor 12,5; 12,9).

Rozważanie:

Największy paradoks chrześcijaństwa – śmierć Jezusa staje się źródłem życia, a krzyż, znak nienawiści, przemienia się w największy wyraz Miłości. Do tej niezwykłej tajemnicy – do umiłowania i głębszego zrozumienia Krzyża zaprasza nas w obecnym rozważaniu św. Maksymilian. Czytając jego pisma można odnieść wrażenie, że Ojciec Kolbe przez całe swoje życie rozważał Tajemnicę Krzyża.

Maksymilian ukazuje nam trudną prawdę, którą świat próbuje odrzucić – że krzyż, cierpienia, trudności mogą stać się dla nas „źródłem szczęścia”. Jednak dzieje się tak nie dlatego, że Bóg chce dla nas trudów i bólu (przecież stworzył nas do szczęścia) ale dlatego, że rzeczywistość cierpienia może stać się dla nas miejscem spotkania z Jezusem! Pismo Święte wielokrotnie pod-

kreśla, że Pan jest wyjątkowo blisko tych, którzy wzywają Go w doświadczeniach. Także Maryja jest pociechą dla strapionych – niesie pomoc i ulgę z prawdziwie macierzyńską troską.

Ojciec Kolbe mówi do nas nie tylko jako filozof, teolog, czy teoretyk, ale jako ten, który sam tej prawdy na sobie doświadczył. W liście do o. Konstantego Onoszki wspomina, że sam wielokrotnie doświadcza rzeczywistości Krzyża. Jednak dla nas, nie tylko jego słowa, ale przede wszystkim jego życie, a w szczególności sposób jego całkowite zjednoczenie z Ukrzyżowanym w Auschwitz – są prawdziwą Szkołą Krzyża!

Widzimy, że nie jest to świadectwo cierpiętnika. Od Maksymiliana bije radość spotkania z Jezusem. Nawet, jeśli przychodzi ona przez cierpienie. Czasem trudno nam w to uwierzyć, ale chyba każdy z nas doświadczył wsparcia Bożej Miłości i obecności w trudnościach, w cierpieniach, w bólu. Ważnym doświadczeniem bywają dla nas także chwile niemocy i bezradności.

Św. Maksymilian przeżył taki stan duchowego i fizycznego wyczerpania z powodu choroby płuc, która zmusiła go do bezczynności przez pewien czas, w dwóch etapach jego misyjnej podróży (od 11.08.1920 do 3.11.1921 roku oraz od 18.09.1926 do 13.04.1927). To były dla niego bardzo trudne chwile, w których żył ze świadomością, że śmierć się zbliża, a w najlepszym razie doświadczy długotrwałej niezdolności do aktywnego życia. W tym doświadczeniu powierzył się jednak całkowicie Bożemu Miłosierdziu, dostrzegając w tych zdarzeniach miłość i wierność Pana. Owocem tej postawy było doświadczenie obfitego pocieszenia, a także macierzyńskiej miłości Niepokalanej.

Temat cierpienia w naszym życiu jest czymś trudnym. To naturalne, że uciekamy nawet od myślenia o bólu. Maksymilian pokazuje nam jednak, że Pan Jezus nadał ludzkiemu cierpieniu zupełnie nowy wymiar – sam Bóg w bólu Krzyża jednoczy się z każdym moim bólem! Dlatego warto, byśmy co jakiś czas w modlitewnym skupieniu, w obecności Ducha Świętego pomyśleli, jak przeżywamy nasze cierpienia, czy potrafimy nie tylko wzywać pomocy Boga, ale też dostrzegać Jego bliskość i obecność w trudnych chwilach?